

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Opportuna in rem præsente[m] animadversio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Quo in genere libens admifero, singulare quidam ac præ cæteris eximium, illi in paucis dilectæ Christi sponsæ Sanctæ Catharinæ Senensi, à Sponso suo concessum fuisse. Ut enim testatur Beatus Raymundus in ejus vita: *Vit. c. 47. a. cum ea Dominum aliquando precaretur, ut ab ea auferret cor proprium, omnemq; propriam voluntatem; visus est Christus latus ejus sinistrum aperire, & ita cor ejus auferre, postq; aliquot dies in idem latus cor aliud splendens inferre, dicens: En filia mea charissima, habes cor meum pro corde tuo:* atque ita latus ejus oclusit, eodem in loco conspicuâ cicatrice permanente, quam Virginis Sodales sese vidisse sæpe testatæ sunt: ne id phantasma tantùm aut visum symbolicum existimaretur fuisse.

Dicamus igitur, etiam physicâ quadam ratione immutatum ei & substitutum cor aliud, quod exinde cor Christi proprium cæteri & appellari posset, sive propter illam quâ modò indicavimus, intimæ naturæ cordis illius ad Christi sensus & Crucifixi mores conformationem aut contemperationem, & quandam quasi communionem earum qualitatum, quibus divinum cor ipsius Christi præditum est; sive quo alio diviniore modo, nobis ignoto & incogitato, ea immutatio contigerit. Quippe cum talium inexpertis fatendum sit, divini amoris ac bonitatis artes, quibus sibi dilectas animas extra ordinem complecti, aut sibi devincere consueverit, absconditas nobis & incompetas esse.

§. 3.

Opportuna in rem presentem animadversio.

Nequè quemquam hoc loco moveat, quod pleraq; istius generis, faminis obvenisse memorentur; sexui (ut ajunt) ea in parte nimis credulo, & cerebri sui phantasmatum atque illusionibus obnoxio.

Nara

Nam neque hic ego quæcunq; visa obtrudi velim, aut facile recipi, nisi quibus ipsa externorum signorum evidentia, aut aliunde perspecta personæ sanctitas, & cœlestis quædam ac divinitus indita sapientia, fidem merito conciliant: cum & alioqui divinus spiritus ubi vult spiret, ejusq; bonitas sua dona det cui voluerit. Et in alijs certè divinæ familiaritatis indicijs, quæ vel sensu tangi, aut manu etiam palpari possunt, puta insculptis cordi, aut corpori impressis, passionis Christi sacris stigmatibus, cum virum unicum fortassis habeamus, sed præ cæteris illustri ac singulari ratione ipsi divinis notis insignitum, proferri possunt. ex altero sexu plusculæ, quas satis constet eâ favoris prærogativâ, amorive pignore, à sponso suo esse donatas. Sive hæc dicamus infirmitati sexûs indulgeri, ut istis veluti blanditijs teneantur, ne quâ levitate ad humanos sensus, & terrena oblectamenta defluant: sive Christum delectat specialiter, animarum illarum, ubi semel se totas ejus amori tradiderint, in eo cupidis ingenuisq; affectibus complectendo teneritas; aut illa magis puritas mentis, quâ liberæ curis exterioribus, etque actionum varietate (per quas dum etiam divinæ gloriæ studio, sanctorum virorum plerumq; vita distenditur, *necesse est*, inquit Leo Magnus, *de mundano pulvere etiam religiosâ corda sordescere;*) eòq; plurium leviorum nozarum immunes, uniq; intus intentæ sponso, habiliores fuerit ad intimam cum eo consuetudinem, & ad capessenda rariora quædam divini amoris pignora comparatioris: sive is denique cœlestis sponsus, dilectæ parentis honori studens, eo pacto amat maternum sexum augere atq; honestare: sive quæ alia subesse debet, incomperta nobis & magis recondita ratio. Nam ejusce rei præclaras quasdam rationes, quas nihil opus sit omnes referri, à B. Petro de Alcantara sibi datas, testatur S. Terefia in vita sua.

cap: 40.

Verumtamen hoc loco & iste mihi sexus admonendus est:

est; ne si quas donis ejusmodi, ab sponso suo extra ordinem affici, & tanquam palpari contigerit, in eo fortassis nimum se ament, sibiq; ipsa blandiri occipiant, quasi jam ceteris sanctiores sint, & solidæ virtutis vitæq; perfectæ ratione, Deo acceptiores.

Ut enim hic jam non exequar, quàm eximijs de cœlo prærogativis, divinis charismatis, stupendisq; ac prodigiosis operibus, melior, hoc est virilis sexus, præ illo molliore, cumlatus sit; neq; illud occinere insistant, quæ blandimentis ejusmodi & arcana quadam Sponsi cœlestis consuetudine dignantur, eas oportere, tum exinde in se submissiores existere, tum salutis suæ futuri exitus metuentiores, ne fortè, quod multis contigit, illusioni ac fraudi pateant, eaq; propter majori versentur in periculo, quàm si in negotio spiritus viâ planâ tutâq; graderentur: his inquam omis-
sis, memorare sufficit in præsentia; in his DEI donis, quantumvis rata & excelsa sint, veram animi sanctitatem non consistere, neq; ejus effectus aut indicia indubitata esse; cum, velut in principio Operis cum alijs observavimus, ad complexum (quem appellant) mysticum, aut intimam, atq; perfectam contemplationem, quæ utique pluris quàm externa illa benevolentia signa facienda est, quandoq; contingat vocari animas, nondum perfectas. Nimirum vera vitæ sanctitas, amore puro, forti, robusto metienda atque æstimanda est; quo quia persæpe magis abundant viri illi sancti, qui magnis laboribus pro DEI gloria exerciti, quietem suam gustumve spiritualem, animarum salutem posthabent, parati fortassis etiam cum Paulo ac Moyse anathema esse à Christo pro fratribus; qui ejusmodi sunt, tametsi nonnullo aspergantur mundano pulvere, & illis careant divina familiaritatis argumentis, neq; insolitas quasdam & dulces (ut loquitur S. Bernardus) affectiunculas experiantur, erunt scilicet & sanctiores apud DEUM, & Christo ac-
*de nat. divi-
ni am. c. 4.*

Rr

cepti-

ceptiores existimandi. Quò illa pertinet præclara, atq; (ut fertur) Antonia Romanæ, notæ quondam sanctitatis viduæ, divinitus insinuata cogitatio.

Quemadmodum in Principum domibus catelli quidam sunt mollicelli ac delicati, qui teneritudinis ac lepidioris formæ gratiâ habentur præsertim in delicijs, & ad mensam herilem adhibiti, cibis præcipuis & delicatioribus nutriuntur; & rursus sunt acres molossi, villosâ horridâque specie, qui cum & ferinam dominicæ mensæ suggerant, & lupos ursosve conficiant, tamen ubi venatu fessi, cursûque ac fame propè confecti, lutovæ ac cæno oppleti, domum redierint, furfuracei panis frusto donati, rusticanam in aream, aut in antrum aliquod ablegantur: qui etsi hoc pacto videntur haberi neglectui, non ideo tamen Domino suo minus cari sint; quin, si ea instet necessitas, malit omni illâ catellorum turbâ carere, quàm horridum illum validumque molossum amittere. Eundem in modum præfatæ viduæ agebat Christus, ita referente nostro Nicolao Lancicio:

De arid. in orat. c. 5.

Se operarijs suis conversioni animarum deditis non prabere ut in oratione gustus & consolationes, uti dat quibusdam famini; & licet illos tanquam canes venaticos (qui capiendo urfos & apros, id est, peccatores convertendo, veniunt quandoq; pedibus luto infellis) non admittat ad oscula, sicut admittit parvulos catellos, pulchros & otiosos; tamen pluri facit illos Dominus, quàm istas mulierculas, quibus se magis in oratione extraordinaria communicat, per spirituales gustus, & veluti quidam complexus. Sic ibi.

A. 3. c. 69.

Et simile quiddam sese ex Christo cognovisse testatur S. Gertrudis. legenturq; eam in rem utiliter, quæ sapienter scribit Doctor Seraphicus parte 3. stimuli c. 8. & 9. Et S. Bernardus sermone 12. in Cantica sub finem.